

Anh Kể

Em Nghe

Dzuy Lynch

Em ngồi xuống đây! Ngồi nghe anh kể...
Nghe xong rồi, em sẽ hết mê thôi.
Anh thương em từ thuở mới nằm nôi.
Chớ vội tin. Có thể là nói dối!

Để anh nói em nghe điều rất thật.
Dân nhà binh lây lất kiếp không nhà.
Giao thông hào, công sự ấy quê cha.
Rừng, núi, biển, truong, hồ là đất mẹ.

Ngày Hạ đỏ, tiếng ve là đạn réo.
Hỏa châu đêm treo xác phượng trời hồng.
Giáng Sinh về, anh mới biết lập Đông.
Mai rừng nở, chợt hay vào Xuân mới!

Nhận khăn thấm, thư em... lòng phơi phơi.
Mẹ gửi quà, cả trung đội lệ rơi!
Mở bi đông rượu để mời binh sĩ.
Mấy thầy trò vui thế mấy khi nào.

Rau tàu bay ăn mất máu xanh xao.
Khô dây nịt quơ quà nào no đủ?
Nơi gạo sấy nước ao tù cát sạn.
Chốn sa tràng gian khổ biết ai than!

Máy truyền tin *”bê cổ vịt, sang ngang”.
Báo thẩm quyền con cái đã lên đàng.
Mấy thằng nhỏ xin ông thầy nán chút!
Cá tùm lum, bắt chấm mút ghen thầy?

Tao nói trước, làm sao kệ tụi bây.
Hành quân trễ, cả thầy trò ăn đực!
Cá lâu ngày trốn hố bom lúc nhúc
Lính xưa nay phạm sát giới quen rồi...

Lính văn phòng, như công chức mà thôi.
Lính tác chiến, thiệt quả là đáng tội.
Sinh mệnh như ngọn đèn treo trước bão.
Bờ tử sinh qua lại đã bao lần?

Anh kể tiếp em nghe thôi đừng giận!
Cánh thư, khăn... anh “hóa kiếp” ven rừng.
Bút lá rừng, “mài” riết cũng khó ưng.
Em thông cảm, chớ hờn rưng rức khóc!

Cám ơn Cha đã cho con ăn học.
Nhớ ơn Mẹ nuôi thằng nhóc nên người.
Cám ơn Thầy khai mở trí tâm con.
Ờn Em nữa... đã ngồi nghe... anh kể.